

La Comédiathèque

Strip Poker

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Acest text este disponibil pentru lectură gratuită.
Cu toate acestea, trebuie solicitată o autorizație din partea autorului înainte de orice
reprezentare publică, fie că este realizată de companii profesioniste sau de amatori.
Pentru a lua legătura cu Jean-Pierre Martinez și a solicita o autorizație pentru
reprezentarea uneia dintre operele sale:**

**<https://comediatheque.net>
<https://jeanpierremartinez.net>**

Strip Poker

Jean-Pierre Martinez

Traducere de autor

A-ți invita noii tăi vecini ca să vă cunoașteți: un pariu riscant care te poate costa scump... O comedie construită ca o partidă de poker, în care, la final, fiecare va trebui să-și pună cărțile pe masă...

Personaje

Pierre
Marie
Jack
Clara

© La Comédiathèque

Actul 1

În sufrageria ei, Marie, o tânără care s-a aranjat cu grijă, pregătește o masă festivă pentru patru. Telefonul ei mobil sună. Răspunde.

Marie (amabilă) – Alo, da...? (Iritată) Ah nu, scuzați, nu este Pierre, este Marie, soția lui... Ați sunat pe mobilul meu... Pot să-i transmit un mesaj...? Foarte bine... Nu, nu, nu e nicio problemă...

Își reia pregătirile cu o veselie puțin exagerată. Telefonul mobil sună din nou.

Marie (și mai iritată) – Alo, da...? (Schimbând tonul, brusc amabilă) Ah, salut, Fred... Da, da, sunt bine... Doar că... Nu ți-am spus? M-am lăsat de fumat. Ei bine, de azi-dimineață... Nu, nu sunt însărcinată, stai liniștit, dar fumam totuși două pachete pe zi. La cât costă țigările, am calculat că într-un an pot să-mi plătesc un safari în Kenya. Nu, când spun safari... un safari foto! Țasta e visul meu. Să văd elefanți bând la râu spre seară... Dacă nu rezist decât o săptămână, pot oricând să mă duc să-i văd la grădina zoologică... Oricum, din cât am economisit deja azi, mi-am cumpărat un borcan mare de Nutella... (oftând) Nu credeam că o să fie atât de greu... Dar ce vrei? Acum nici la cimitir nu mai ai voie să fumezi... Ei, Pierre e bine. Deocamdată... Nu, când spun mai bine... Mă refeream la serviciul lui... Până când va găsi ceva mai bun... Bun, scuză-mă, dar trebuie să te las, mi se arde porcul cu prune. Ne mai auzim? Pa, pa...

Marie închide, miroase aerul și aruncă o privire neliniștită spre spectatori.

Marie – Miroase a gaz, nu?

Fuge spre bucătărie. Pierre, cu o ținută lejeră, intră fluierând. Își dă jos impermeabilul, se așază pe canapea și răsfoiește un ziar, cu titlul mare: „Telefonul mobil, cancerigen?” Marie revine. El pune ziarul pe masă în grabă și își compune o mină tragică.

Marie (veselă) – Salut!

Pierre (sumbru) – Salut...

Marie (văzându-i expresia) – Nu ești bine?

Pierre – O să fiu concediat...

Marie – Concediat! Dar de ce?

Pierre – Delocalizare...

Marie – Vai, nu... Îmi pare rău...

El se prăbușește pe canapea.

Pierre (jalnic) – N-o să mă părăsești, nu-i așa?

Marie îl ia în brațe ca să-l consoleze.

Marie – Dar ce tot spui? Eu lucrez! Uite, tocmai m-am lăsat de fumat. Cu economiile pe care o să le facem, ai putea aproape să treci deja la jumătate de normă... Și dacă trebuie să strângem cureaua, o să strângem cureaua. *(cu mâna pe burtă)* O să renunț la Nutella...

Pierre *(exagerând)* – Nu vreau să fiu o povară pentru tine, știi... Mai bine aș termina cu totul...

Marie – Hai, nu mai spune prostii... Suntem căsătoriți, Pierre! La bine și la greu! Păstrăm binele pentru final... Dar e incredibil să vă delocalizeze așa, fără să vă anunțe dinainte...

Pierre – Știi cum e acum... cu globalizarea...

Marie – Totuși... Să delocalizeze Biblioteca Națională... Dar unde or s-o mute? E o clădire uriașă...

Pierre – În China... O să împacheteze totul în cutii și o vor reconstrui într-o zonă industrială de la periferia Cantonului. Au început deja să demonteze un turn...

Marie *(catastrofată)* – Nu!

Pierre – Ba da...

Marie – Și ce-or să facă chinezii cu toate cărțile acelea? N-or să înțeleagă nimic. Nici măcar n-or să le poată pune în ordine alfabetică...

Pierre – Toată literatura franceză va fi convertită în esperanto cu ajutorul unor traductoare automate, apoi digitizată și stocată într-un calculator central uriaș, în formă de pagodă. Evident, ca să ai acces la date, va trebui să plătești abonament, ca la televizor. Iar hârtia va fi reciclată. Măcar așa nu vor mai tăia ultimele hectare de pădure de eucalipt din China. *(oftând)* Dacă sacrificiul meu salvează câțiva panda...

Marie *(distrusă)* – Nu se poate...

Pierre mai încearcă puțin să rămână serios, apoi izbucnește în râs.

Pierre – Hai, nu! Evident că nu! Chiar ai crezut așa o prostie?

Marie *(furioasă și ușurată în același timp)* – N-ar trebui să glumești cu așa ceva...

Pierre – E adevărat că nu e momentul să-mi pierd slujba. Nu e chiar rău plătit... și îmi lasă tot timpul pentru scris... Uite, apropo, am o veste bună pentru tine. Editura Confidențială e de acord să-mi publice piesa!

Marie *(prefăcându-se entuziasmată)* – Editura Confidențială... Genial!

Pierre – Da, mă rog... în regie proprie... Trebuie să vând cel puțin patru mii de exemplare ca să acopăr costurile de tipărire. Patru mii de exemplare se vând repede, nu?

Marie – Între părinții tăi și ai mei... dacă iau câte o mie fiecare!

Pierre își freacă mâinile cu un zâmbet satisfăcut.

Pierre – Bun, mâncăm? Diseară e Strip Poker...

Marie – Vrei să jucăm un strip poker noi doi?

Pierre – Strip Poker, reality-show-ul de la televizor, știi bine!

Marie – Nu...

Pierre – Sunt invitate cupluri de concurenți. De fiecare dată când unul dintre parteneri consideră că e mai prudent să nu răspundă la întrebarea pusă de celălalt, trebuie să-și dea jos o haină!

Marie – Nu înțeleg cum poți să te uiți la asemenea tâmpenii...

Pierre – Hai, lasă... E finala, în seara asta!

Marie – Ei bine, finală sau nu, n-o să fie posibil...

Pierre – S-a stricat televizorul?

Marie – Nu... Dar n-o să poți să te uiți la el...

Pierre – Mă lași fără televizor...?

Pierre observă masa pusă pentru patru.

Pierre – Să nu-mi spui că i-ai invitat pe părinții tăi?

Marie – Vecinii.

Pierre – Vecinii? Au plecat acum o lună...

Marie – Noii vecini!

Pierre – Noii vecini? Dar nici nu-i cunoaștem!

Marie – Tocmai. Am dat peste doamna la gheana de gunoi... M-am gândit că ar fi o ocazie bună să facem cunoștință.

Pierre – La ce bun?

Marie – Ca să-i cunoaștem, atât tot.

Pierre – Și la ce bun să-i cunoaștem?

Marie – E bine să-ți cunoști vecinii... Ne putem ajuta cu mici servicii...

Pierre – Servicii...? Ce fel de servicii?

Marie – Nu știu... să ude plantele când nu suntem acasă...

Pierre – Singura plantă verde pe care o aveam în birou a făcut-o praf pisica ta duminica trecută, când eram la prânz la părinții tăi.

Marie – Păi tocmai! Dacă era cineva să-mi hrănească pisica, nu ți-ar fi făcut praf planta verde... Uite, apropo, e ciudat, nici n-am văzut-o toată ziua, pisica asta...

Pierre oftează.

Pierre (*îngrijorat*) – Au copii, nu?

Marie – Trei, cred...

Pierre – Să nu-mi spui că i-ai invitat și pe ei?

Marie – Probabil preferă să stea liniștiți la ei. (*ironic*) Ca să nu piardă finala de la Strip Poker.

Pierre – Nu mai răsuci cuțitul în rană, vrei?

Marie – Și-apoi sunt chiar alături...

Pierre – Nu-mi vorbeai de vecinii de vizavi?

Marie – Vecinii de vizavi s-au sinucis acum șase luni. Nu-ți amintești toate mașinile de pompieri, în toiul nopții, girofarurile aprinse, sirenele?

Pierre – Nu...

Marie – Ei bine, pe mine m-au trezit. De atunci am coșmaruri... Au deschis gazul... Tot cartierul era să sară în aer...

Pierre – Chiar sunt oameni care nu se gândesc la ceilalți... Și de ce s-au sinucis așa, dintr-odată? Împreună?

Marie – Cine știe... Poate nu era nimic bun la televizor în seara aia... Poate dacă îi invitam...

Pierre – Să nu-mi spui că ai invitat vecinii la cină ca să nu te simți vinovată în caz că tocmai în seara asta le vine ideea să-și pună capăt zilelor...?

Marie – Apropo, e ciudat, azi am primit mai multe apeluri pentru tine pe mobilul meu...

Pierre – A, da, scuză-mă, nu știu ce-am făcut cu al meu. Așa că am lăsat numărul tău pe mesageria vocală de la birou. În caz că încearcă vreun producător să dea de mine pentru piesa mea de teatru... E mai bine să pot fi găsit în orice moment, înțelegi?

Marie (*uluită*) – Numărul mobilului meu? Nu era mai simplu să-ți cumperi altul?

Pierre – Mda... Până la urmă mi-am zis că se poate trăi foarte bine și fără mobil, nu?

Marie – Aha... Când ai soția la îndemână pe post de centrală telefonică...

Pierre – Uite, tu încerci să te lași de fumat, eu m-am hotărât să renunț la mobil. O să vedem cine rezistă mai mult.

Marie (*exasperată*) – Da, dar eu nu-ți cer să fumezi țigările mele în locul meu!

Pierre se cufundă din nou în ziar, al cărui titlu mare (Telefonul mobil, cancerigen?) este vizibil doar pentru spectatori. Marie îi aruncă o privire iritată.

Marie – Bun, poate te duci să te schimbi înainte să ajungă, da?

Pierre – Cine?

Marie – Vecinii!

Pierre – A, da, corect! Îi uitasem pe ăștia.

Pierre, resemnat, se pregătește să se ducă să se schimbe.

Marie – Eu mă duc să văd dacă nu cumva s-a stins cuptorul. Miroase puțin a gaz, nu ți se pare și ție?

Pierre ridică din umeri și iese. Marie iese și ea o clipă și revine cu sticle și pahare ca să pregătească aperitivul. Pierre revine după un moment într-o ținută și mai lejeră.

Marie – Te-ai îmbrăcat în pijama?

Pierre – Nu e pijama! E... un trening de casă.

Marie – Și papucii ăia sunt adidași, nu? Te duci la alergat?

Pierre – Ascultă, dacă tot o să devenim intimi cu vecinii, mai bine să ne simțim în largul nostru de la început, nu?

Marie – Imaginează-ți că el vine la costum și cravată, iar ea în rochie de seară... Nu le-am spus că e petrecere în pijama, totuși...

El pleacă oftând. Ea își continuă pregătirile. El revine într-o ținută mai banală.

Pierre – Așa e bine?

Marie – Merge...

Pierre se uită la corespondența de pe măsuta de cafea.

Pierre – Comedia Franceză, Teatrul de pe Champs-Élysées, Festivalul de la Avignon...

Ea îi aruncă o privire intrigată.

Pierre – Glumesc, din păcate... (*uitându-se din nou la cele trei plicuri*) Gaz, electricitate, impozite...

Marie – Poșta o fi din nou în grevă. În cazurile astea e serviciu minim: livrează doar facturile...

Telefonul mobil al lui Marie sună, iar ea răspunde.

Marie – Da...? (*cu o amabilitate prefăcută*) Aici e centrala telefonică, nu închideți, vă fac legătura. (*întinzându-i mobilul, exasperată*) Prietenul tău Patrick...

El ia telefonul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Pierre – Da, salut, Patrick... Ce mai faci... Da, așa e? A trecut ceva timp... Marți? Ascultă, da, de ce nu... Dar trebuie totuși să vorbesc cu Marie. E ocupată acum. Mă suni mâine? Ăă, da, dacă nu sunt acasă, încearcă pe mobilul meu...

Privire exasperată a lui Marie.

Pierre – OK, salut, Patrick...

Închide.

Pierre – Ce enervant e tipul ăsta!

Marie – Ce voia?

Pierre – Să ne invite la cină marți. E ziua ei de naștere...

Marie – Credeam că e cel mai bun prieten al tău...?

Pierre – Mă deprimă aniversările... Îl invit eu la ziua ta de naștere?

Marie – Ar trebui măcar să-ți amintești data...

Pierre – Chiar o să fiu mai liniștit fără mobil. Bun, ce naiba fac vecinii ăștia? N-or să ne spună că au fost blocați în trafic, locuiesc vizavi!

Marie – Alături...

Pierre – Tocmai, nici măcar nu trebuie să traverseze strada!

Marie – E în regulă, abia e ora nouă...

Pierre – La ora asta noi de obicei am și mâncat. Încep să mor de foame... (*mirat*)
Mai ales că miroase grozav. (*neîncrezător*) Ce ne-ai gătit?

Marie (*mândră*) – Porc cu prune. Am găsit rețeta în *Femme Actuelle*...

Pierre – Aha... Mă întreb dacă era chiar momentul potrivit pentru experimente în bucătărie, dar mă rog... Nici nu știu cum îi cheamă pe oamenii ăștia...

Marie – Ea e Clara, iar el e Jack, cred...

Pierre – Aha, sunteți deja foarte apropiați, văd... Și numele de familie?

Marie – Nu-mi mai amintesc. Parcă e un nume de detergent.

Pierre – Omo?

Marie – Ariel! (*mai puțin sigură*) Sau Mariel...

Pierre – Stai — Mariel sau Ariel?

Marie – Nu știu. Chiar atunci trecea camionul de gunoi și n-am auzit bine... Vedem noi... Are chiar vreo importanță?

Pierre – Cam da! Pentru că dacă e Ariel, porcul tău cu prune... O să poată mânca doar prunele, până la urmă. Sunt bune pentru tranzit...

Marie (*catastrofată*) – Of, nu m-am gândit la asta...

Pierre – Așa se întâmplă când inviți oameni pe care nici măcar nu-i cunoști...

Marie – Păi da, dar cum era să-mi dau seama? Jack și Clara nu sună a...

Pierre – Nu toți musulmanii se cheamă Mohamed.

Marie – A, deci tu crezi că sunt musulmani...?

Pierre – Oricum, pentru porcul cu prune e cam același lucru, nu?

Marie – Poate nu sunt practicanți...

Pierre – Mai bine pregătește și o pizza congelată... vegetariană, de preferat...

Se sună la ușă. Marie încremenește, panicată.

Marie – Ce facem?

Pierre – Cred că nu-ți rămâne decât să te duci să deschizi. Asta se face, de obicei, când ai invitat oameni și sună la ușă. Sau stingem toate luminile și mergem să ne uităm la Strip Poker în baie...

Marie – Mă duc...

Dispare în hol ca să deschidă ușa și să-i primească pe vecini.

Marie (off) – Bună seara, bună seara... Pofțiți, pofțiți... Vai, nu trebuia, nu trebuia...

Pierre – Cadoul promoțional din pachetele de detergent... Ariel... sau Mariel...?

Marie revine în sufragerie cu un buchet de flori în mână, urmată de vecini.

Pierre (imitând amabilitatea afectată a lui Marie) – Bună seara, bună seara... Ce mai faceți...?

Marie – Ce sunt? Margarete? Petalele sunt uriașe!

Clara (jenată) – Lalele...

Marie – Aaa, da, sunt frumoase!

Clara – Poate au suferit puțin de la căldură.

Florile sunt într-adevăr foarte pleoștite.

Marie – Le punem imediat în apă...

Pierre – Poate își revin...

Vecinii intră. Clara, trecută de cincizeci de ani, este îmbrăcată elegant, dar destul de sever. Ține în mână un buchet de flori pe jumătate ofilite. Jack, mai greoi, poartă un costum la fel de pleoștit ca florile.

Marie – Atunci să vi-l prezint pe soțul meu, Pierre Chofran...

Cei doi bărbați își strâng mâna.

Pierre (sinistru) – Încântat...

Marie (către Jack) – Iar dumneavoastră sunteți...?

Jack – Jack...

Marie – Jack, foarte bine...

Jack îi întinde sticla lui Pierre.

Jack – Pofțiți, ar trebui s-o puneți la frigider...

Pierre – Vin spumant spaniol! Ei bine, mulțumesc, Jack...

Clara – L-am adus din vacanța noastră din Costa Brava, vara asta.

Jack – Bine rece, e la fel de bun ca șampania, nu?

Pierre (*ironic*) – Atunci de ce să ne ruinăm? O pun la congelator. Ca să fie și mai bună.

Pierre duce sticla la bucătărie.

Marie (*încurcată*) – Ați găsit ușor drumul?

Vecinii sunt surprinși.

Marie (*dregându-se*) – Nu, știu că stați alături... Vreau să spun... ați găsit ușor... (*improvizând*) pe cineva care să vă țină copiii?

Clara – Da! Cea mare are grijă de cei mici. Și, dacă nu vă deranjează, o să mergem mai târziu să aruncăm o privire.

Pierre revine.

Marie – Și cum îi cheamă pe copii?

Clara – Sarah, Esther, iar cel mic e Benjamin.

Marie încearcă să tragă o concluzie despre confesiunea vecinilor, fără succes.

Marie – Benjamin... mezinul...

Clara – Nu aveți copii, din câte știu...?

Moment de stânjeneală.

Marie – Nu încă... (*se avântă*) Iertați-mă, dar numele dumneavoastră de familie e Mariel, ca actorul francez, sau Ariel...?

Pierre – Ca detergentul...

Jack – Mariel.

Marie – Uf! Ne temeam să nu fiți evrei!

Moment de stânjeneală. Marie, încremenită, încearcă să repare.

Marie – Scuzați-mă, doar că pregătisem o friptură de porc cu prune... Dar ne descurcăm noi. Cred că mai am o quiche lorraine uitată prin congelator... Ceva simplu, fără pretenții...

Pierre – Sau putem amâna invitația pentru mai târziu...

Marie îl săgetează cu privirea.

Clara – Oh, nu schimbați nimic pentru noi. Friptura de porc e perfectă...

Jack (*sec*) – În schimb, prunele... sunt kasher? (*stânjeneala lui Marie*) Glumesc... Important e să fie fără sâmburi! Cum zic mereu, e pentru dinți. Și numele vostru de familie cum era? Curry?

Marie – Chofran...

Jack – Ah, păcat... Pentru că... Pierre și Marie. (*ceilalți nu înțeleg*) Pierre și Marie Curie!

Clara găsește și ea gluma soțului cam forțată.

Marie (*forțând un zâmbet*) – Mă bucur să văd că aveți simțul umorului... Și apoi, evrei sau musulmani, ce mai contează?...

Pierre – Da, putea fi mai rău! Ați fi putut fi dentiști sau informaticieni...

Nou moment de stânjeneală.

Marie – Poate luăm aperitivul?

Întineric.

Actul 2

Cele două cupluri iau aperitivul. Pierre și Marie par deja plictisiți la culme, dar se străduiesc să pară atenți la vorbele plecticoase ale lui Jack.

Jack – Problema, pentru noi, stomatologi, e că acum pierdem mai mult timp completând formulare decât tratând dinții. Și cum totul se face pe calculator... Cum zic eu mereu, m-au învățat să mânuiesc freza, nu mouse-ul. Noroc că mă ajută soția. Informatica e meseria ei, dar eu... nu prea. Și apoi, în ziua de azi, profesiile independente sunt zdrobite de taxe și dări... Apropo, nu știți bancul ăsta?

Pierre și Marie afișează un interes politicos.

Jack – E un dentist care pleacă într-o croazieră în Pacific cu soția lui. Naufragiu! Vaporul se duce la fund!

Marie izbucnește într-un râs forțat și zgomotos. Consternarea celorlalți trei.

Jack – Ăă, nu, nu aici e...

Marie revine la o expresie serioasă.

Jack – Rătăcesc pe mare o săptămână înainte să ajungă pe o insulă pustie. Soția, evident, e foarte îngrijorată. Îi spune soțului: nu o să ne mai găsească niciodată!

Marie izbucnește din nou într-un râs zgomotos.

Jack – Ăă, nu, nu aici e...

Marie se stăpânește.

Jack – Soțul o întreabă: te-ai gândit să plătești impozitele înainte să plecăm? Soția: nu! El îi răspunde: atunci stai liniștită, o să ne găsească ei!

Jack izbucnește în râs la propria glumă.

Jack – Aici trebuia să râdeți...

Marie se forțează să zâmbescă, cu un zâmbet cam prostesc. Jack scoate un pachet de țigări și îi oferă una lui Pierre.

Jack – Țigară?

Pierre – Mulțumesc, nu fumez...

Jack îi întinde pachetul lui Marie.

Marie – M-am lăsat de azi-dimineață...

Clara îi aruncă o privire ucigătoare lui Jack, care își pune pachetul la loc.

Jack – Bun... atunci nu vă mai afumăm. Deși, cum se spune, țigările sunt rele, dar nici telefonul mobil nu e prea sănătos, nu-i așa? Am citit un articol despre asta chiar azi, în ziar. Se pare că, dacă vorbești peste un sfert de oră pe zi, te alegi cu o tumoare pe creier, garantat...

Marie ia ziarul lui Pierre de pe măsută și aruncă o privire la titlu: „Telefonul mobil, cancerigen?”

Jack – Să nu depășiți limita!

Marie îi aruncă lui Pierre o privire ucigătoare.

Jack – Eu fumez, dar n-am telefon mobil!

Marie (*ironic*) – Nici soțul meu. Preferă să fac eu tumoare în locul lui...

Jack – Știți care e partea cea mai neplăcută în meseria noastră?

Pierre și Marie se prefac că se întreabă.

Jack – Să te speli pe mâini tot timpul, între doi pacienți. Uitați-vă ce mâini am. Sunt uscate leoarcă! Aș putea să port mănuși, o să ziceți, dar... vă imaginați... E o muncă foarte migăloasă, stomatologia. Ați încercat vreodată să băgați ața în ac cu mănuși de box?

Pierre – Niciodată. De altfel, cos foarte rar. Prefer tricotatul.

Jack – Deși, cum zic mereu, noi, stomatologii, avem un avantaj față de psihanalisti: și la mine pacientul vine, se întinde, deschide gura... dar are voie doar să mă asculte pe mine!

Clara – Îi plictisești cu poveștile tale...

Marie – Vai, dar deloc...!

Clara – Mai bine vorbiți-ne despre voi... (*către Marie*) Sunteți profesoară, nu-i așa?

Marie – De solfegiu, da... Dar nu știu dacă e chiar mai interesant...

Pierre îi aruncă o privire care îi semnalează noua gafă.

Clara – Ah, solfegiul... Am făcut mai bine de zece ani, când eram tânără...

Marie – Câtați la vreun instrument?

Clara – Nu, nici măcar... Părinții mei îl considerau o limbă moartă, solfegiul. Ca latina sau greaca. Așa că, la optsprezece ani, am spus stop.

Pierre (*ironic*) – Ei bine... Ați fost o adolescentă cam rebelă, se pare...

Clara – După aceea m-am înscris la un curs de dans de salon.

Marie – Aaa, asta da schimbare...

Jack (*înduioșat*) – Acolo ne-am cunoscut eu și Clara...

Marie (*prefăcându-se interesată*) – Nu se poate?

Jack – Ba da... Dansam foarte bine pe vremea aceea, să știți. Încă mă descurc destul de bine... Se spune că 40% dintre bărbați și-au cunoscut soția invitând-o la dans. (*către Pierre*) Așa v-ați cucerit și dumneavoastră fermecătoarea soție?

Pierre – Ah, nu... Eu am început prin a o lua cu forța pe o stradă pustie, într-o zi de furtună, după ce i-am propus să se adăpostească sub umbrela mea. Se pare că sunt foarte rare cuplurile care s-au cunoscut așa...

Moment de stânjeneală.

Marie – Soțul meu glumește, bineînțeles...

Pierre – Urăște când povestesc asta.

Marie – Vă mai servesc un pahar?

Clara – Bine... doar un deget atunci...

Pierre – Înainte sau după aperitiv?

Marie îi aruncă o privire ucigătoare lui Pierre și îi mai servește pe invitați.

Clara – L-am înscris pe Benjamin, mezinul, la grădinița de alături. Știți dacă are reputație bună?

Marie – Nu știu, nu am copii.

Clara – A, da, așa e... Scuzați-mă...

Pierre – Oh... nu e chiar vina dumneavoastră, nu?

Moment de stânjeneală.

Clara – Și dumneavoastră, Pierre? Cu ce vă ocupați?

Pierre – Eu? Nimic.

Vecinii afișează o figură încurcată.

Clara – Sunteți în căutarea unui loc de muncă, nu-i așa...?

Pierre – Ah, nu — eu nu caut nimic... Mai degrabă... sunt un salariat inactiv. E foarte greu să ajungi în punctul ăsta, să știți... Să pari ocupat când n-ai nimic de făcut... trebuie să fii un actor desăvârșit.

Clara – În cazul ăsta... ce faceți când nu lucrați...? Adică... în afara orelor de program...

Pierre – Ei bine... sunt actor, chiar! Mă rog, din când în când...

Clara – Actor? Aaa, de-aia îmi spunea ceva fața dumneavoastră. În ce ați jucat?

Pierre – Vă uitați la *Tânăr și neliniștit*, la televizor?

Jack – Eu da, uneori! E ora somnului meu de după-amiaza...

Pierre – Atunci ați văzut reclama la planurile funerare chiar înainte?

Jack nu pare prea sigur.

Pierre – Ba da! Între reclama la aparate auditive și cea la scaune pentru urcat pe scări.

Jack – Ăă... da, poate...

Pierre – Ei bine, tipul din sicriu sunt eu...

Jack – Nu...?

Pierre – Să joci un cadavru... rolul vieții mele!

Marie îi aruncă lui Pierre o privire furioasă.

Clara – Și, în rest, aveți alte proiecte...?

Se aude soneria.

Jack – Mai așteptați și alți invitați?

Marie – Nu, nu... nu mai așteptăm pe nimeni...

Pierre se duce să deschidă.

Pierre (off) – Deja? Bine... scuzați-mă, mă întorc imediat...

Pierre revine.

Pierre – Sunt niște copii cu colindul...

Jack – Ei bine, anul ăsta au venit cam devreme... Sunteți sigur că sunt colindători pe bune?

Pierre – Dacă și cântă, habar n-am. Le-am spus să nu ne asurzească. Dar da, sunt copii. Cel mai înalt abia îmi ajunge la talie.

Jack – Poate sunt pitici...

Clara – Jack... știi bine că acum se spune persoane de statură mică.

Pierre – Spuneți, n-aveți cumva o bancnotă de zece lei? N-am deloc mărunț... Vă dau înapoi imediat...

Jack, fără chef, își caută prin buzunare.

Jack – Ce păcat... am dat ultimii cinci pe spumant. Am o monedă de doi, dacă vreți...

Pierre – Atunci... o să le dau sticla dumneavoastră de spumant. Nu vă deranjează?

Jack – Nu... cum să...

În timp ce Pierre merge la frigider, se aud colinde cu voci destul de grave.

Clara – Vezi? Ți-am spus, sigur sunt pitici.

Jack – Într-un fel, mai bine. Că să dai o sticlă de spumant unor copii...

Pierre revine cu sticla.

Pierre – Le spun că, bine rece, e la fel de bun ca șampania.

Pierre iese cu sticla.

Marie – Sper că e destul de rece, abia o pusesem la frigider.

Pierre (*off*) – Poftiți, copii... dar nu sunteți obligați s-o beți chiar acum, da?... Hai, Crăciun fericit!

Pierre revine.

Clara – Crăciun fericit... în plină lună octombrie... chiar sunt obraznici...

Pierre – De la încălzirea globală... nu mai sunt anotimpuri. Până și copiii cu colindul sunt complet zăpăciți...

Marie – Mă duc să văd cum mai e porcul cu prune. Parcă miroase iar a gaz...

Jack – Profit să dau și eu o fugă până acasă să văd dacă totul e în regulă cu copiii.

Marie – Vă rog...

Jack – Nu vă deranjați, știu drumul.

Clara – Înainte să ne așezăm la masă, îmi spuneți unde mă pot spăla pe mâini? Alunele sunt mereu cam grase...

Marie – Sigur. La capătul holului, vizavi.

Jack și Clara ies.

Marie – Ce ți-a venit să le spui că ai jucat mortul în reclama aia de la televizor? (*Imitându-l pe Pierre*) „Să joci un cadavru — rolul vieții mele...” N-ai jucat în nicio reclamă!

Pierre – Hai, era doar ca să mai anim atmosfera, pentru că, sincer... e mortal de plictisitor, nu? Și suntem abia la aperitiv... Eu nu rezist în ritmul ăsta până la desert, te anunț...

Marie – E adevărat că nu sunt foarte captivanți, dar totuși...

Pierre – Nu, trebuie să inventăm ceva ca să-i facem să fugă.

Marie – Acum e prea târziu să anulăm. Nu-i mai invităm altă dată, atât.

Pierre – Stai să vezi că o să ne invite ei data viitoare. Crezi că scapi așa ușor de ei? Ai intrat într-un mecanism infernal — nici nu-ți dai seama...

Marie – Exagerezi... Bun, o să încerc să urgentesc puțin servirea... Uite, deschide sticla de vin până atunci...

Pierre – Măcar am scăpat de spumantul lor. Spumantul îmi dă gaze...

Marie se duce spre bucătărie. Pierre ia sticla de vin. Clara revine.

Clara – E foarte drăguț din partea voastră că ne-ați invitat să ne cunoaștem... Am mai locuit prin zonă, demult, pe vremea când eram la gimnaziu, dar nu mai cunosc pe nimeni... Și, între vecini, ne mai putem ajuta la mici servicii...

Pierre – Da, asta îmi spune mereu și soția mea... (*Un timp*) De fapt, mă bucur că spunei asta... Pentru că voiam să vă cer ceva.

Pierre îi întinde sticla.

Pierre – Pofțiți... nu vă deranjează s-o deschideți? Nu știu dacă mai am putere.

Clara, intrigată, încearcă stângaci să deschidă sticla. Se chinuie cu dopul.

Pierre – Nu voiam să stric atmosfera, dar... am un cancer...

Surprinsă, Clara scoate dopul dintr-o dată. Pierre ia sticla și începe să toarne, continuând calm.

Pierre – Tocmai am aflat că am o tumoră... Cred că am depășit limita de abonament.

Clara – Limita...?

Pierre – Telefonul mobil, știți... radiațiile. Probabil era un model vechi...

Clara (*compătimitoare*) – Creierul...

Pierre – Mai rău...

Clara îl privește, temându-se de ce e mai rău.

Pierre – Testiculele.

Clara (*îngrozită*) – Nu...!

Pierre – Hands-free-ul protejează capul, dar doar mută problema mai jos...

Clara – Îmi pare sincer rău...

Pierre (*ridicând paharul*) – Hai, noroc... n-o să-l lăsăm să se irosească...

Ciocnesc într-o atmosferă sumbră.

Clara – Dar... există totuși tratamente, acum...

Pierre – Da... De fapt, chirurgul meu are în vedere o operație de transplant... (*Un timp*) Și de aceea i-am cerut soției mele să vă invite... pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră.

Consternarea Clarei.

Pierre – Încă puțin vin?

Clara, care chiar are nevoie, acceptă. El îi toarnă un pahar mare, pe care ea îl golește dintr-o dată.

Clara – Aaa... e bun, nu?

Pierre – Luați niște arahide.

Clara ia.

Pierre – Deci... am nevoie de un donator...

Clara – Un donator...?

Pierre se apropie și o prinde de umeri.

Pierre – Se poate trăi foarte bine și cu un singur testicul, să știți... Operația e simplă și după o săptămână nici nu vă mai gândiți la asta. Cicatricea nici nu se vede...

Clara (perplexă) – Adică... ar trebui să vorbesc cu soțul meu... Nu știu dacă...

Marie revine și îi vede în poziția ambiguă.

Clara (jenată) – Mă duc să văd dacă Jack se descurcă cu copiii... Știți cum sunt bărbații...

Iese în grabă.

Marie – Ei bine... se pare că până la urmă v-ați apropiat...

Pierre – Termină — e un coșmar. Trebuie să găsim o metodă să scăpăm de ei...

Marie – Ce vrei să facem? Nu putem să-i dăm afară — noi i-am invitat!

Pierre – Noi...

Marie – Bine, am făcut o prostie, dar asta e... Ce-i făcut, făcut rămâne... Of, am uitat pâinea...

Înainte să plece spre bucătărie, Marie aruncă o privire într-o revistă pentru femei.

Marie (dezamăgită) – Nu arată la fel de bine ca în rețeta din revistă...

Pierre – Dacă tu crezi că toate femeile din bucătăriile lor arată ca modelele din reviste... nu văd de ce porcul tău cu prune uscate ar trebui să arate mai bine...

Marie ridică din umeri și pleacă supărată, apoi se întoarce o clipă.

Marie – Încearcă totuși să fii puțin mai amabil cu ei...

Pierre – Ca să se lipească de noi?

Marie – Sunt noii noștri vecini! Poate rămân aici douăzeci de ani. Ar fi păcat să ne certăm din prima zi...

Pierre – Cel mai bun mod de a rămâne în relații bune cu vecinii e să nu le vorbești niciodată.

Marie se pregătește să plece din nou.

Marie – Apropo, n-ai văzut pisica?

Pierre (stânjenit) – Nu, nu de dimineață...

Marie – Sper că planta ta verde nu era toxică...

Marie iese. Jack revine.

Jack – Clara îl culcă pe cel mic și vine imediat înapoi. Ceilalți doi se uită la televizor...

Pierre – Strip Poker?

Jack – Ăă... nu, un desen animat. Cel puțin asta mi-au spus... Dar să știți că miroase îngrozitor de bine! (*Îl ia pe Pierre de umăr*) Sunt sigur că o să ne împrietenim, Pierre... Și avantajul invitațiilor între vecini e că nu mai ai drum de făcut după... Avem tot timpul... și nu riscăm să suflăm în etilotest!

Pierre – Spuneți-mi, Jack... pot să vă spun Jack?

Jack – Bineînțeles, Pierre. Între vecini...

Pierre – Îmi sunteți foarte simpatic. Aveam o mică propunere să vă fac. Mă rog, eu și soția mea...

Jack (*intrigat*) – Da?

Pierre – Ați auzit de schimbul de parteneri?

Jack (*șocat*) – Vag...

Pierre – Ei bine, eu și soția mea, dacă vreți... Nu e nicio obligație, desigur. De obicei se întâmplă între desert și cafea... Așa că dacă nu vă interesează... e suficient să plecați la momentul brânzei. Eu și soția mea vom înțelege.

Jack rămâne blocat. Clara revine.

Clara – Gata! O să putem petrece o seară liniștită în patru...

Observă stânjeneala lui Jack.

Clara – Nu ești bine?

Jack – Ba da, ba da... Vorbeam despre schimbul liber — vreau să spun, despre liberul schimb, desigur. Globalizare, delocalizări, din astea...

Marie intră din bucătărie cu porcul cu prune.

Marie – Bun, dacă nu aveți nimic împotriva porcului, putem trece la masă...

Se așază la masă, într-o liniște stânjenitoare.

Marie – Clara, vă așez lângă soțul meu...?

Clara se conformează sub privirea îngrijorată a lui Jack. Marie își servește invitații.

Clara – Vai, dar arată foarte apetisant...

Marie se pregătește să-l servească pe Pierre.

Pierre – Nu, mulțumesc...

Marie – Nu ți-e foame?

Pierre – Nu prea... De fapt, carnea m-a dezgustat întotdeauna. Pe dumneavoastră, nu? (*Jack și Clara îl privesc consternați.*) Știați că, din punct de vedere genetic, porcul este animalul cel mai apropiat de om? De fapt, omul se deosebește de porc doar prin câteva gene. Și nici măcar toate...

Invitații mănâncă vizibil fără poftă. Marie schimbă subiectul.

Marie – Și dumneavoastră, Clara? Nu ne-ați spus cu ce vă ocupați...

Clara – Întotdeauna ezit puțin să spun ce fac... Nu prea e bine văzută meseria asta în vremurile astea...

Pierre – Sunteți stripteuză... sau mecanică auto?

Clara – Mai rău... Sunt... (*emfatic*) un cost-killer.

Pierre și Marie nu înțeleg.

Jack – Literal, înseamnă „vânător de costuri”... adică reduce costurile drastic. Concret vorbind — taie capete...

Marie – Înțeleg... Și în ce constă mai exact?

Clara – Sunt chemată ca consultant în firme cu probleme ca să tai ramurile uscate, pentru ca vlăstarii tineri să se poată dezvolta în voie.

Jack – Cum spun mereu: cost-killer e opusul unui head-hunter... Soția mea, capetele le face să cadă...

Marie – Pare interesant... Și pe ce capete ați mai folosit drujba în ultima vreme?

Clara – Până acum apelau la mine mai ales companiile private. Dar în ultima vreme sunt foarte solicitată și de sectorul public. De altfel, tocmai mi s-a încredințat o nouă misiune...

Marie – Liniștiți-mă, nu aveți de gând să vă luați de sistemul de învățământ, nu? Pentru că îmi imaginez că s-ar începe prin a-i ghilotina pe profesorii de solfegiu...

Clara – Nu râdeți, o să le vină și lor rândul. Dar nu, de data asta e o altă instituție pe care am misiunea s-o desființez bucată cu bucată.

Marie – Nu sistemul de asigurări sociale, totuși?

Clara – Biblioteca Națională.

Pierre (*încercându-se*) – Biblioteca Națională...!

Clara – Evident, totul rămâne între noi... Încep mâine dimineată și încă nu știe nimeni. Voi face o selecție printre angajați și îi voi păstra doar pe cei mai productivi... Ceilalți vor fi înlocuiți de calculatoare...

Jack – Soția mea e o adevărată ucigașă. În meserie i se spune Ben Laden. După ce termină cu Biblioteca Națională, vă garantez că vor fi cu cel puțin două turnuri mai puțin...

Marie rămâne fără cuvinte, iar Pierre e pe punctul de a leșina.

Clara – Dar vă plictisesc cu toate astea... Porcul dumneavoastră cu prune e cu adevărat excelent. Îmi dați rețeta?

Jack se ridică.

Jack – Scuzați-mă... Mă duc până la toaletă înainte să trecem la felul următor... Cred că sunt prunele...

Clara – Profit și eu să merg să văd dacă nu cumva copiii se uită la prostii la televizor. Am instalat control parental, dar știți cum sunt tinerii în ziua de azi... Niciun cod nu le rezistă...

Jack și Clara ies.

Pierre (*catastrofat*) – Ei bine, sunt terminat. Eu o să fiu primul decapitat în fața Bibliotecii Naționale...

Marie – Dacă nu te-ai fi lăudat că ești plătit să nu faci nimic!

Pierre – De unde era să știu că e un călău? Părea atât de inofensivă... Și îți amintesc că tu ai invitat-o! Dacă mi-ai fi spus că vine Margaret Thatcher la cină în seara asta, aș fi fost mai prudent...

Marie – Acum chiar nu știu cum mai putem drege situația...

Pierre – Mai ales că i-am propus soțului ei o partidă în patru la desert...

Marie – Poftim?!

Pierre – Era doar ca să-i fac să plece mai repede...

Marie (*jignită*) – Mulțumesc, e foarte măgulitor pentru mine... Deci nu doar că o să te creadă un parazit, ci și un depravat... Și dacă ar fi acceptat...?

Pierre – I-am spus doar soțului ei... De fapt, încă n-a spus nu... Acum trebuie să facem tot posibilul să-i facem să rămână și să îndreptăm situația...

Marie, în pragul unei crize de nervi, își aprinde o țigară.

Marie – Cred că nu era ziua potrivită să mă las. (*Trage un fum cu voluptate.*) Ah, ce bine e...

Pierre încearcă să-și revină.

Pierre – Bun, ascultă, în punctul în care am ajuns, nu văd decât o singură soluție...

Marie – Gazul, ca la vecinii de vizavi...?

Pierre – Încă nu știe că lucrez la Biblioteca Națională. Trebuie să profităm de ce-a mai rămas din seara asta și să găsim ceva ca s-o prindem cu ceva la mână...

Marie – Și cum ai de gând să faci asta? Doar n-o să-mi ceri să accept propunerea porcoasă pe care i-ai făcut-o soțului ei, ca să-i putem șantaja și să-ți păstrezi slujba?

Pierre – Bine, nu — dacă se poate evita... Pentru început, am putea s-o facem să bea puțin... Sigur are ceva de ascuns, cu aerul ei de fată cuminte.

Marie – S-o îmbătăm? Chiar crezi că e de-ajuns ca să se urce pe masă și să ne mărturisească cele mai rușinoase secrete? Nu, ca s-o facem să vorbească... în afară de a-i băga capul în cuptor, nu văd cum... Ar trebui s-o atrag în bucătărie, în timp ce tu i-ai neutraliza soțul...

Pierre – O confesiune publică... Mi-a venit o idee...

Marie – Ce...?

Pierre – Strip Poker!

Marie – Vrei să le propui un strip poker?

Pierre – Strip Poker, emisiunea de tip reality-show! După ce prinde curaj cu câteva pahare, îi propunem o partidă.

Marie – Ce fel de partidă?

Pierre – Ca gaj, cine pierde trebuie să răspundă la o întrebare indiscretă. Un joc al adevărului, practic! E o tipă combativă — sunt sigur că, după câteva pahare, va accepta...

Marie – Problema e că eu nu prea știu să joc poker...

Pierre – Ai ceva de ascuns?

Marie – Nu în mod special, dar...

Pierre – Atunci e în regulă!

Jack și Clara revin.

Jack – Ah, acum e mai bine!

Marie – Bun, atunci putem trece la desert...

Jack (stânjenit) – E cam târziu, nu? Poate că nu vă mai reținem...

Clara – Hai, Jack, doar n-o să plecăm ca niște hoți...

Pierre – Dar nu ne deranjați deloc, vă rog! Pe urmă jucăm un joc de societate... Vă plac jocurile de societate?

Clara – Aici mi-ați nimerit punctul slab! Sunt foarte jucăușă... Așa-i, Jack?

Întineric.

Actul 3

Atmosferă de sală de jocuri plină de fum. Toți patru sunt așezați la masa de poker, cu țigara în colțul gurii și cam șifonați, în jurul mesei luminate de o lampă, ca în filme. Sub privirea impresionată a lui Jack și a Clarei, Marie amestecă cărțile cu virtuozitatea unui crupier de cazinou.

Pierre – Deci, e clar pentru toată lumea? La sfârșitul fiecărei runde, cel care are cei mai mulți nasturi are dreptul să pună o întrebare celui care are cei mai puțini...

Ceilalți dau din cap.

Jack – Atâta timp cât nu sunt nasturii de la pantaloni... În afară de ce am dedesubt, n-am nimic de ascuns.

Pierre – Cu toții avem ceva de ascuns... dacă sapi bine... Trebuie doar să pui întrebările potrivite...

Atmosfera devine mai apăsătoare. Cei patru își pun mizele. Jack taie pachetul. Marie împarte cărțile.

Pierre – Vă mai torn puțin digestiv?

Clara – Hai, un mic exces din când în când...

Jack – Nu e chiar foarte prudent, nu-i așa? Știți că acum poți avea probleme dacă îți lași invitații să plece de la tine complet beți...

Pierre – Chiar dumneavoastră ați spus: nu aveți drum de făcut. Stați vis-a-vis...

Jack – Alături...

Pierre – Așa nici măcar nu riscați să fiți călcați de o mașină traversând strada... Dar dacă preferați, puteți rămâne peste noapte la noi...

Jack pare stânjenit.

Clara (golindu-și paharul dintr-o înghițitură) – Ah... Se simte bine gustul de rachiu de pară!

Zâmbet înțepenit al lui Jack. Marie a terminat de împărțit cărțile. Fiecare își privește cărțile și îi observă pe ceilalți.

Pierre – Două cărți...

Marie îi dă cărțile.

Clara – Trei...

Jack – Una...

Marie – Nu schimb.

Își privesc din nou cărțile. Se studiază pe sub sprâncene. Vorbesc pe rând.

Pierre – Mă retrag...

Jack – Și eu...

Clara – Mai pun două nasturi.

Marie – Văd.

Clara își întoarce cărțile pe masă cu o entuziasmare copilărească.

Clara – Careu de ași! Cine are mai mult?

Marie (*învinsă*) – Trei valeți...

Clara adună miza. Fiecare se uită la nasturii care i-au mai rămas.

Clara – E rândul meu să pun o întrebare...

Disconfortul celorlalți, numărându-și nasturii. Stânjeneala lui Marie, care are cei mai puțini.

Clara – Pentru Marie, deci!

Ușurare din partea lui Pierre și Jack.

Clara – Trebuie să ne spui adevărul...

Marie (*îngrijorată*) – Spuneți.

Clara – Ai furat vreodată dintr-un magazin?

Marie e aproape ușurată.

Marie – Da... O dată... un cort...

Jack – Un cort? Ați furat un cort?

Marie – Da, un cort de camping!

Jack – Ei bine... Nu m-aș fi gândit niciodată să furați așa ceva! E destul de vizibil, nu, un cort de camping?

Clara – Un cort? A fost din necesitate? Nu aveți unde să dormiți...?

Marie – Era ca să plec în camping! Eram într-un mall... M-am dus la o casă de marcat să plătesc. Mi s-a spus că nu e casa potrivită. M-am dus mai încolo și mi-am dat seama că trecusem de porțile antifurt fără să observ. Și, cum eram deja afară...

Pierre – Nu era chiar un furt... Din moment ce nu aveai cu adevărat intenția să furi cortul...

Marie – Să zicem că nu m-am mai întors să plătesc... De fapt, mi-era mai ales teamă să nu înceapă să sune poarta. Ar fi fost chiar prea stupid să fiu oprită încercând să bag înapoi în magazin un cort pe care tocmai îl luasem din greșală... Vă imaginați cum le explicam asta paznicilor? De obicei, nu sunt genul cu prea multă imaginație...

Stupoarea celorlalți, imaginându-și scena.

Clara – E chiar singura dată?

Marie – Da...

Clara – Atunci sunteți, totuși, o femeie cinstită...

Marie – Știți, majoritatea oamenilor sunt cinstiți doar pentru că n-au curajul să fie necinstiți... Să spunem că riscul mi s-a părut întotdeauna disproporționat față de satisfacțiile pe care mi le-ar fi adus...

Jack (*deja amețit*) – Ca să vă înșelați soțul?

Marie – Asta e o altă întrebare...

Jack – În regulă...

Începe runda următoare. Același ritual. Pariază. De data asta, Pierre dă cărțile.

Clara – O carte.

Jack – Nu schimb...

Marie – Nu schimb...

Pierre – Două cărți.

Pariază din nou.

Clara – Țin.

Jack – Mai pun una...

Marie – Mă retrag...

Pierre – Văd.

Își arată cărțile.

Pierre (*triumfător*) – Full!

Jack – Culoare!

Zâmbetul lui Pierre încremenește. Marie îi aruncă o privire ironică.

Marie – Ei bine... începe bine.

Jack ia miza.

Jack – E rândul meu să pun o întrebare...

Cei trei ceilalți, în gardă, își numără nasturii.

Jack – Pentru Pierre...

Pierre are un aer resemnat.

Jack – Ați avut vreodată chef să omorâți pe cineva?

Pierre – Înainte de seara asta, adică?

Jack – Cu un început de trecere la faptă, evident.

Clara – Altfel nu se pune.

Jack – Dacă i-am închide pe toți soții care au chef să-și omoare soția măcar o dată pe săptămână... închisorile sunt deja supraaglomerate...

Soția lui îi aruncă o privire ucigătoare. Pierre încearcă să-și amintească.

Pierre – Nu, nu-mi vine nimic în minte... (*râzând*) Ba da... De fapt, nu era chiar premeditat, dar... eram în generală... Era o fată grasă cu ochelari, de care ne tot luam. Într-o zi, la piscină, i-am aruncat ochelarii în bazinul adânc. Nu știa să înoate. Dar, în panică, a uitat. S-a aruncat în apă ca să-și recupereze ochelarii. Noi ne prăpădeam de râs. Evident, după vreo cinci minute, cum tot nu mai ieșea la suprafață, am chemat până la urmă salvamarul... Ce ne-am mai prăpădit de râs! Nu-mi mai amintesc cum o chema pe biata fată...

Clara – Clara Robert...

Pierre (*încremenit*) – Ah... da... se poate...

Clara – Grasa cu ochelari eram eu...

Pierre – Nu...!?

Clara – Știam eu că îmi spune ceva fața dumneavoastră...

Jack intervine ca să destindă atmosfera.

Jack – Bun... Mai jucăm o rundă mică.

Altă rundă. Fără chef. Și într-o liniște apăsătoare. Clara împarte cărțile.

Jack – Mă retrag.

Marie – Nu schimb...

Pierre – Mă retrag și eu.

Clara – Mai pun zece.

Marie – Țin. Și mai pun douăzeci...

Clara (*pariază*) – Văd.

Clara și Marie își arată cărțile. Zâmbet satisfăcut al lui Marie. Clara, cu aer înfrânt.

Marie – De data asta e rândul meu să pun o întrebare... Pentru Clara...

Clara se neliniștește.

Marie – Ați comis vreodată o abatere profesională gravă pe care să nu o fi mărturisit nimănui?

Clara e foarte tulburată. Se apropie de marginea scenei, ca pentru o confesiune. Dar, în loc să vorbească, își scoate bluza.

Întuneric.

Lumina se reaprinde, iar Clara este tot în fața scenei. Se înțelege că a pierdut din nou.

Marie – Reiau întrebarea... Ați comis vreodată o abatere profesională gravă?

Clara e pe punctul să-și scoată partea de jos a hainelor... apoi renunță și vorbește cu o voce aproape imperceptibilă.

Clara (foarte încet) – Da...

Marie – Poftim?

Clara – Da!

Marie – Care anume?

Clara – Adică... rămâne între noi? Îmi promiteți?

Pierre și Marie dau din cap ipocrit.

Pierre – Considerați că sunteți într-o biserică, iar noi suntem confesorii dumneavoastră.

Jack (amuzat) – O biserică?

Marie – Sau o sinagogă, dacă preferați.

Clara – Există confesional în sinagogi?

Pierre – Nu știu... Imaginați-vă că sunteți pe platoul unei emisiuni de reality-show...

Clara – Bun... Deci, era acum vreo șase luni. În timpul uneia dintre misiunile mele, am făcut să fie concediați un director și partenera lui, care lucrau amândoi în compania pe care eram însărcinată s-o auditez. Eram sigură că luau bani din casierie. N-a suportat. Avea douăzeci de ani în firmă. S-a sinucis. Împreună cu soția lui.

Schimb de priviri cu subînțeleles între Pierre și Marie.

Clara – Au deschis gazul...

Pierre – Vecinii de vizavi!

Clara – Poftim?

Pierre – Nu, nimic...

Clara – Chiar după înmormântare, mi-am dat seama că nu erau vinovați... Făcusem doar o greșală de calcul... N-am spus niciodată nimănui. N-am făcut nimic ca să-i reabilitez pe bieții oameni... Mi-a fost prea rușine... (în lacrimi) De obicei nu greșesc niciodată la calcule...

Jack o consolează.

Jack (către Pierre și Marie) – E mereu răvășită când vine vorba despre asta... (încercând să-și aline soția) Vrei să mergem acasă, iubito...?

Pierre și Marie schimbă o privire cu subînțeleles.

Marie – Da, poate că e de-ajuns...

Clara (*revenindu-și*) – Nu, nu, nu vreau să vă stric seara... O să-mi treacă. Și apoi nu întrerupi o partidă de poker așa... (*cu un aer neliniștitor*) Nu toată lumea a vorbit încă...

Clara își golește paharul dintr-o înghițitură, ca să-și înece remușcările.

Pierre – Bun...

Jack împarte cărțile... Reîncep să joace în tăcere. Atmosfera devine din ce în ce mai apăsătoare.

Marie – O carte.

Pierre – Nu schimb.

Clara – Țin.

Jack – Văd și eu.

Își arată cărțile.

Clara – Am o pereche...

Jack – Trei de-un fel...

Marie – Careu de dame...

Pierre (*triumfător*) – Careu de regi!

Stânjeneala celorlalți.

Pierre – Jack.

Chip impasibil al lui Jack.

Pierre – Știți ce s-a întâmplat cu pisica pe care am văzut-o în tomberonul din curtea blocului azi-dimineață...?

Stupoarea lui Marie. Stânjeneala lui Jack și a Clarei.

Pierre – Trebuie să ne spuneți adevărul...

Jack se apropie de marginea scenei, ca pentru o confesiune. Dar, în loc să vorbească, își dă jos pantalonii și rămâne în chiloți.

Întuneric.

Lumina se reaprinde, iar Jack este tot în fața scenei. Se înțelege că a pierdut din nou.

Pierre – Ei bine, ce s-a întâmplat cu pisica aceea?

Jack e pe punctul să-și dea jos chiloții, dar Clara răspunde în locul lui.

Clara – Îmi mâncase deja trei plante de apartament de pe balcon... Așa că pe a patra am udat-o cu o zi înainte cu arsenic.

Marie izbucnește în lacrimi.

Pierre – Dumnezeu!... Deci pisica a murit...

Stânjeneală.

Jack (*ca să destindă atmosfera*) – Încă una mică? Să-mi scot paguba...

Clara – Bine, dar după aceea mergem cu toții la culcare.

Moment de ezitare al celorlalți, neștiind cum să interpreteze replica.

Rundă nouă. Marie împarte din nou cărțile. Miză. Fețele sunt și mai încordate.

Pierre – O carte.

Clara – O carte.

Jack – Nu schimb.

Marie – O carte.

Jack pune la mijloc toți nasturii.

Jack – Totul!

Marie – Mă retrag.

Pierre – Mă retrag.

Clara – Și eu.

Jack adună miza. I se luminează fața. Marie constată cu groază că ea are cei mai puțini nasturi.

Jack – E rândul meu să pun o întrebare.

Marie (*panicată*) – Nu ne-ați arătat ce aveți în mână...!

Jack – Nu sunt obligat! V-ați retras cu toții!

Îi privește pe rând pentru a menține suspansul.

Jack – Marie are cei mai puțini nasturi... Așa că întreb...

Stânjeneala lui Marie.

Jack (*fără milă*) – Ți-ai înșelat vreodată soțul?

Marie rămâne fără cuvinte. Pierre o privește, îngrijorat.

Clara – Am jucat cu toții după reguli. Ne datorați adevărul...

Marie se apropie la rândul ei de marginea scenei. Își scoate partea de sus a hainelor.

Întuneric.

Lumină.

Jack (*fără milă*) – Ți-ai înșelat vreodată soțul?

Marie, din ce în ce mai stânjenită, își scoate partea de jos și rămâne în combinație.

Întuneric.

Lumină.

Jack (*fără milă*) – Ți-ai înșelat vreodată soțul?

Marie face un gest ca și cum și-ar scoate combinația, apoi preferă să vorbească.

Marie – O dată... doar o singură dată. A fost... o greșeală.

Pierre e devastat.

Clara (*crudă*) – O greșeală? Ca la cort?

Marie – Dacă vreți, da.

Jack – Totuși... nu încurci soțul ca pe un număr de telefon greșit.

Clara – Și chiar și când formezi un număr greșit, poți oricând să închizi înainte să începi conversația.

Marie – Să zicem că n-am avut prezența de spirit să-i închid în nas cât încă mai era timp... Sunt cam vorbăreață la telefon...

Clara – I-ați spus soțului dumneavoastră, înainte de seara asta?

Marie – Nu...

Clara – De ce?

Marie – Reușisem să trec de barierele de securitate fără să declanșez alarma și n-am avut curajul să mă întorc să plătesc nota.

Stânjeneală. Pierre și Marie evită să se privească.

Jack – Bun... cred că o să vă lăsăm.

Pierre (*către Jack*) – Ați bluffat?

Jack, mulțumit de el, își arată cărțile.

Jack – N-aveam decât o pereche mică...

Clara și Jack se ridică și se pregătesc să plece.

Jack (*către Pierre*) – Și eu mai am o ultimă întrebare pentru dumneavoastră...

Pierre – Partida s-a terminat.

Jack – Eu mi-am arătat perechea...

Pierre – Spuneți...

Jack – Sunteți cu adevărat comediant?

Pierre – Nu, dar scriu piese de teatru. În timpul orelor de program... la Biblioteca Națională...

Clara – Înțeleg... Pot să mă bazez pe discreția dumneavoastră?

Pierre – În legătură cu vecinii de vizavi? Dacă treceți în raport că sunt angajatul cel mai productiv din instituție și că în niciun caz nu pot fi înlocuit de un calculator...

Clara încasează lovitura.

Clara – Îmi permiteți să merg să beau puțină apă în bucătărie? Nu mă simt prea bine...

Marie – Desigur...

Clara se îndepărtează spre bucătărie.

Jack – Data viitoare vă invităm noi... jucăm un Scrabble, ca să mai schimbăm.

Clara revine.

Jack – Pe curând!

Pierre (*către Clara*) – Pe mâine?

Vecinii pleacă. Pierre și Marie abia îndrăznesc să se privească. Telefonul mobil al lui Marie începe să sune.

Pierre – Nu răspunzi la telefon?

Marie – Nici măcar nu știu dacă e pentru tine sau pentru mine. Ai dat numărul meu de telefon tuturor prietenilor tăi...

Pierre – Pentru că am încredere în tine...

Stânjeneala lui Marie.

Pierre (*mai grav*) – Cine era... numărul greșit?

Marie – Fred...

Pierre – Uite... de ăsta nu m-aș fi ferit.

Marie îl îmbrățișează pe Pierre ca să-și ceară iertare.

Marie – Atunci îl mai facem, strip pokerul ăla?

Pierre – Banco!

Muzică sugestivă. Ea începe un strip-tease. El o privește, întăritat. Se așază s-o urmărească și scoate un trabuc mare, pe care se pregătește să-l aprindă cu un chibrit dintr-o cutie.

Pentru o clipă apare chipul Clarei, care îi spionează... cu o mască de gaz de modă veche pe față. Apoi dispare.

Marie (neliniștită) – Nu ți se pare că miroase iar a gaz?

El face un semn că nu știe și aprinde chibritul pentru trabuc.

Întuneric, urmat de un fulger de lumină și un zgomot de explozie.

Sfârșit.

Autorul

Jean-Pierre Martinez este un dramaturg francez de origine spaniolă, al cărui parcurs atipic i-a conturat o voce artistică unică. Având o formare academică solidă, el deține diplome în economie și marketing (Sciences Po), literatură spaniolă și engleză (Sorbonne), lingvistică și semiotică (École des Hautes Études en Sciences Sociales), precum și scenaristică (Conservatoire Européen d'Écriture Audiovisuelle).

De-a lungul carierei sale variate, a fost baterist în trupe rock, semiolog în publicitate, scenarist de televiziune, profesor de limba franceză la o universitate din Texas și formator de scenariști la Paris. Astăzi, piesele sale sunt jucate pe cinci continente.

Susținător fervent al independenței dramaturgilor, Jean-Pierre Martinez a făcut alegerea îndrăznească de a oferi gratuit toate piesele sale companiilor de teatru, prin intermediul site-ului său. Traduse în peste douăzeci de limbi, aceste opere au ajuns la trupe emergente și comunități unde teatrul este un instrument al schimbării sociale. Astăzi, piesele sale sunt studiate în școli și universități din Franța și din întreaga lume, consolidându-și astfel impactul cultural.

Cu 114 piese de teatru scrise până în prezent, Martinez construiește un univers teatral unic și captivant. Amestecând cu măiestrie genurile, stilul său este adesea comparat cu cel al marilor dramaturgi francezi de comedie, precum Feydeau și Courteline, având totodată o notă de absurd în stilul lui Ionesco. Deși ancorate în realitatea cotidiană, piesele sale tind adesea spre fantastic și suprarealism, fiind animate de dialoguri naturale și pline de forță.

Expertiza sa în naratologie și scenaristică se reflectă în construcția solidă a intrigilor, pline de răsturnări de situație neașteptate. În multe dintre operele sale, Martinez abordează critica socială prin caricatură și parodie, prezentând personaje atât victime ale normelor sociale, cât și complici la perpetuarea acestora. Această dualitate amintește de spiritul satiric al lui Molière, combinând critica acidă cu profunzimea umană.

Pentru Jean-Pierre Martinez, teatrul este mai mult decât divertisment – este un spațiu de reflecție și acțiune. Comedia devine un instrument puternic de apărare a valorilor universale, precum libertatea, egalitatea și echitatea.

Dincolo de umor, piesele sale pun în discuție teme actuale esențiale, precum: apărarea laicității, amenințările la adresa democrației, ascensiunea populismului și a extremismului, provocările ecologice ale omenirii.

Prin utilizarea umorului și a meta-teatralității, Martinez explorează rolurile actorilor, ale publicului și ale teatrului în sine. Această abordare adaugă profunzime lucrărilor sale, asigurându-le un impact larg, fără a compromite accesibilitatea. Angajamentul său de a crea piese inteligente, dar accesibile demonstrează relevanța continuă a teatrului în societatea contemporană.

Jean-Pierre Martinez promovează un teatru popular în cel mai autentic și nobil sens al cuvântului: captivant, dar fără a fi simplist, irreverent, dar fără vulgaritate, angajat social, dar fără a deveni moralizator. Piesele sale continuă să inspire și să distreze publicul din întreaga lume.

Acest text este protejat de legile dreptului de autor.

Încălcarea intenționată a drepturilor de autor constituie o infracțiune și poate fi investigată, putând duce la o pedeapsă maximă de până la 3 ani de închisoare și o amendă de 300.000 EUR.

Toate piesele lui Jean-Pierre Martinez sunt disponibile pentru descărcare gratuită pe site-urile sale. Cu toate acestea, orice reprezentatie publică, fie ea profesionistă sau amatoră, necesită o autorizare prealabilă din partea autorului.

Pentru a contacta Jean-Pierre Martinez și a solicita permisiunea de a pune în scenă una dintre operele sale:

<https://comediatheque.net/>
<https://jeanpierremartinez.net/>

Avignon – Februarie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită